

Forslaget har sat Maksimumsbidraget ned fra $\frac{3}{4}$ til $\frac{1}{2}$. Det er selvfølgelig sket udelukkende af finansielle Grunde, udelukkende af Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Statskassen vil være i Stand til at udrede en saa betydelig Udgift, hvis Størrelse egentlig ikke nogen af os kender. Jeg erkender meget vel Vægten af de Grunde, der ere anførte for at gaa højere end til $\frac{1}{2}$. Men jeg vil dog bemærke, at der vistnok er al Udsigt til, at den Sum, der staar i Forslaget, i Virkeligheden vil blive over Halvdelen af de paagældende Udgifter. Det har nemlig vist sig, at naar der gives det i Forslaget foreslaaede Tilskud fra Statens Side, vil det for Nationalforeningen repræsentere mere end det halve af Udgiften, naturligvis paa Grund af dens dygtige og økonomiske Ledelse, og naar en lignende økonomisk Ledelse finder Sted paa andre Sanatorier, paa de eventuelle Hospitaler og Sygehuse, hvad der ikke er nogen Grund til at tvivle om, er jeg efter den Erfaring, jeg har gjort overfor Folkesanatorierne, meget tilbøjelig til at tro, at det nok skal vise sig, at Statens Tilskud i Virkeligheden vil blive mere end det halve. Det Materiale, jeg har i den Henseende, vil naturligvis staa det kommende Udvalg til Raadighed, saa at det maaske ogsaa derved vil vise sig lettere at komme til en samstemmende Opfattelse og Affattelse af Lovforslaget paa dette Punkt.

Med Hensyn til Pengespørgsmaalet er der ogsaa gjort den Indvending, at det var uheldigt, at man i § 7 ikke havde fulgt Kommissionens Forslag om en bestemt Sum som Tilskud til Opførelse eller Udvidelse af Hospitaler. Naar dette er strøget, har det ingenlunde været for at være karrige lige overfor Kampen mod Tuberkulosen, men kun for at give Lovgivningsmagten Lejlighed til i hvert enkelt Tilfælde at danne sig sit Skøn over, hvorvidt man vil gaa saa langt, som det kræves, og hvor langt man vil gaa. Sætter man i Lovforslaget en bestemt Takst, hvorved alle Kommunalbestyrelser kunne gaa ud fra, at de ligefrem faa en Ret til at faa Halvdelen af deres Udgifter godtgjort, vil man meget let kunne komme til pludselige Udgifter, faldende til Præstation paa samme Tid, som ville gaa langt over, hvad man tænker sig. Jeg tror derfor, det i og for sig er rigtigt, og at det ikke i mindste Maade vil kunne skade Sagen, naar det er forbeholdt Lovgivningsmagten ved Behandlingen af Finansloven hvert enkelt Aar at afgøre, hvor meget man mener at kunne anvende derpaa. Det vil ikke i ringeste

Maade hindre Kommunalbestyrelserne i at arbejde paa deres Planer, det medfører kun, at de maa vente med at sætte dem i Værk, indtil Pengene ere bevilgede paa Finansloven, hvilket de i øvrigt alligevel maatte, saa vidt jeg kan skønne, da Bidragene jo ikke kunne afholdes, før Finansloven er vedtagen. En Bestemmelse som den af Kommissionen foreslaaede i § 7 har, synes jeg, ikke stort anden Betydning, end at den paa Forhaand vilde binde Lovgivningsmagten til en bestemt Handlemaade, og med den store Interesse, der er i Rigsdagen og særlig i dette Ting for denne Sag, synes der ikke at være Grund til at frygte for, at Lovgivningsmagten skulde vise sig kølig og uvillig lige overfor dette Punkt.

En anden Hovedindvending, som er gjort mod Lovforslaget — en Hovedindvending, der for øvrigt rammer Kommissionens Affattelse —, gælder den Sondring, der er mellem Sanatorier og Hospitaler, idet man frygter for, at Hospitalerne skulde komme paa det sorte Bræt i Befolkningen, at de skulde blive betragtede som en Slags Pesthuse, hvorfra ingen vender tilbage, som først er kommen derind. Det kan være muligt, at man ved Definitionen i Lovforslagets § 2 har manet, om jeg saa maa sige, Døden paa Væggen med lidt for tydelige Farver, og det er muligt, at man kommer ud over det ved at bruge andre Betegnelser. Jeg skulde være tilbøjelig til at tro, at det ærede Medlem for Præstø (R. Nielsen) i de Udtalelser, han kom med, var noget inde paa den rette Vej i denne Henseende. Men jeg tror paa den anden Side heller ikke, at det gaar an uden videre at slaa Hospitaler og Sanatorier sammen i eet. Jeg tror, at det baade af hygiejniske og økonomiske Grunde vil være rigtigt der at følge den Sagkundskab, der har været i Kommissionen, og som, hvad der er utvivlsomt, har givet sig Udslag i disse Bestemmelser i Lovforslaget. Naar det er blevet krævet i Overensstemmelse med Kommissionens Forslag, at der ikke burde ydes Tilskud til andre end kommunale Hospitaler, tror jeg ikke, det er rigtigt. Det forekommer mig, at det kan være ganske ligegyldigt, om et Hospital er opført af en Kommune eller af private Personer, naar det kun er nndergivet det fornødne Tilsyn og de fornødne Regler for dets Drift, og det kun er paa solide Hænder, saaledes at Udgiften ikke kommer til at gaa ud i det urimelige.

Det ærede Medlem for Aarhus (Harald Jensen) ønskede, at der i Lovforslaget